

Ročník XIV.

Druhá adventná nedeľa (B) 7. decembra 2014

týždeň 50.

Štefan Novotný

Radostná príprava, alebo príprava na radosť.

Začiatok evanjelia Ježiša Krista, Božieho Syna. Prorok Izaiáš napísal: „Hľa, posielam svojho posla pred tvojou tvárou a on ti pripraví cestu. Hlas volajúceho na púšti: Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky!“ Ján bol na púšti, krstil a hlásal krst pokánia na odpustenie hriechov. Prichádzala k nemu celá judejská krajina i všetci Jeruzalemčania. Vyznávali svoje hriechy a dávali sa mu krstiť v rieke Jordán. Ján nosil odev z ľavej srsti a okolo bedier kožený opasok. Jedával kobyľky a lesný med. A hlásal: „Po mne prichádza mocnejší, ako som ja. Ja nie som hoden ani zohnúť sa a rozviazať mu remienok na obuvi. Ja som vás krstil vodou, ale on vás bude krstiť Duchom Svätým.“ (Mk 1,1-8)

Evanjelium – radostná zvesť Ježiša Mesiáša, Syna Božieho – sa v Markovom podaní začína splnením inej radostnej zvesti o Božom vstupe do dejín. Boh (Pán) prídje ako kráľ a pred ním prídje jeho posol, ktorý mu pripraví cestu. Zaujímavé je, akým spôsobom má pripraviť onen posol cestu Pánovi? Tým, že je hlasom volajúcim na púšti, že kričí a vyzýva k pripravenosti na Boží príchod. Upozorňuje na príchod kráľa. Paradoxne však má pripraviť cestu tak, že má „naštartovať“ pri jej príprave iných.

Rovnako pozoruhodné je, že Pánova cesta bude prechádzať púšťou, že tam je mu potrebné pripraviť cestu. Nie tam, kde by ju každý očakával, a kde je už zdanlivo pripravená. Skúsenosť púšte je samozrejme spojená s postavou Mojžiša a odovzdaním Zákona. Ale keď sa lepšie pozrieme na Mojžišovu postavu, môžeme si všimnúť podobný moment prekvapenia: Mojžiš sa nestáva vodcom a záchrancom Izraela na faraónovom dvore ako adoptovaný člen faraónovej rodiny, kedy by sa to vzhľadom na jeho možnosti dalo čakať, ale na púšti kedy to vôbec nečaká a kedy ho Boh prekvapí v horiacom kríku a pošle ho späť, aby vyviedol ľud na púšť klaňať sa Pánovi. Napriek tomu, že sú Božie cesty vysoko nad ľudskými cestami, Boh neprestáva volať ľudí na svoje cesty. Žiada – podobne ako v prípade Mojžiša a jeho ľudu – putovanie, zmenu, objavenie „novej cesty“ na púšti. Pritom nie je chybou vidieť v púšti alegorický obraz stvorenia (i človeka) poznačeného hriechom.

Čo to znamená vyrovnáť Pánovi chodníky na pustatine? Chodníkom sa myslí vo Svätom Písme život človeka, jeho

konkrétne skutky, ktorými sa dostáva buď na priamy a spravodlivý chodník, alebo kráča (žije) na chodníkoch nepravosti. Veľmi pekné prislúbenie v súvislosti s púšťou a Božou cestou sa nachádza v (Iz 35,7-9) „Vyschnutá zem bude jazerom a suchá pôda prameňom vôd; na mieste, kde sa rozvaľovali šakaly, je zeleň trsti a šašiny. I bude tam chodník, cesta: cestou svätou sa bude volať, nečistý po nej neprejde, len môj ľud pôjde po nej, ani prostoduchí tam nezblúdžia. Nebude tam leva a dravá zver ta nevystúpi, nenájde sa tam; len vykúpení budú kráčať.“ Môžeme si teda dovoliť povedať, že Boh sa chce prechádzať chodníkmi ľudí (a spolu s ľuďmi). Človek má byť miestom Božej prítomnosti, chodníkom Božej slávy, kde Boh nielen „necháva odtlačok svojich nôh“, ale kde je skutočne prítomný.

Spomenuté starozákonné proroctvo sa naplňa v službe a postave Jána Krstiteľa. Čo robí Ján Krstiteľ? Je na púšti. Krstí – teda doslovne „ponára“ – ľudí v Jordáne. Hlása krst (ponorenie) pokánia na odpustenie hriechov. A navyše je úspešný. Prichádza k nemu judejská krajina a celý Jeruzalem, dávajú sa krstiť, vyznávajú svoje hriechy a tak pripravujú cestu Pánovi. Evanjelista Marek sa nezastavuje len pri opise Jánovej činnosti a jeho úspechu. Podrobnejšie opisuje Jánov zovňajšok, ktorý pripomína proroka Eliáša – srstený odev, kožený opasok, kobyľky a med – kóšer strava pútnika na púšti. Stotožnenie Jána s Eliášom privádza k ohláseniu príchodu prislúbeného Mesiáša. Ten nebude ponárať do rieky Jordán, ale do Božieho Ducha lebo bude mocnejší ako Ján Krstiteľ.

To radostné na splnení starozákonného proroctva o poslovi pripravujúcom cestu Mesiášovi je nové prislúbenie. Ono sa opiera o nový rozmer „cesty“ človeka. Už nejde len o to byť očistený Bohom od hriechu, ale človeku sa ponúka pozvanie byť pokrstený, teda naplnený Božím Duchom, inými slovami zaodiť do Božej slávy. Tento nový rozmer „cesty“ človeka je zrejmejší, keď si porovnáme odev Jána Krstiteľa so žiarivým odevom Ježiša Krista na vrchu premenenia. Ukazuje sa tu veľkosť Božieho konania vo vzťahu k človekovi a dôvod našej adventnej radosti. Ten istý Duch Svätý, ktorý svedčí o Ježišovi pri Jordáne i na vrchu premenenia, že je Boží Syn, chce urobiť podobné prehlásenie aj nad nami. Preto Ježiš v Matúšovom evanjeliu pripomína, že ten, kto je v Božom kráľovstve najmenší je väčší ako Ján Krstiteľ (Mt 11,11).

*Pyšni sa zdvihli proti mne,
húf násilníkov hrá mi o život
a na Teba sa nikto neohliada.
Ale Ty, Pane,
si ľútostivým Bohom,
zhovievavý a štedrý vernosťou.
Obráť sa ku mne
a nado mnou sa zmiluj
a svojou silou obdaruj si sluhu
a syna služobnícky svojej chráň!*

*Daj znamenie,
že pri mne stojíš, Pane.
Nech hanbí sa môj nepriateľ
a uvidí, že Ty mi, dobrý Bože,
pomáhaš a potešuješ ma.*

*To, čo Pán založil,
na svätých vrchoch leží.
Miluje brány Siona
viac ako všetky siene Jákobove.*

*Preslávné veci o tebe sa hovoria,
ty mesto Boha nášho.
Rahab a Babylon spomínajú,
Etiópiu, Filištínsko, Týrus.
Hovorí sa: ten sa tam narodil.*

*Aj o Sione tak sa bude vravieť:
Tento i onen sa tam narodil.
Sám Najvyšší
svoj Sion podopiera.
Pán zaznačí pri súde národov:
Tento sa tam, ten onam narodil.*

*A v kruhu budú spievať
ako v tanci:
v Tebe je, Pane,
prameň všetkých nás!*

Spomeniete si ešte, akú ste mali na základnej škole úlohu? Boli ste predsedom triedy, vlajkonosičom, športovým referentom alebo nástenkárom? Alebo ste mali dôležité poslanie, ktoré vychádzalo z vašich talentov alebo potreby triedy? Tá úloha, ktorá vychádzala z talentu, bola napríklad prísť včas do školy, mať napísanú domácu úlohu a dať ju odpísať ostatným, ktorí nemali čas alebo schopnosti, aby si ju doma napísali sami. Tou druhou úlohou, ktorá vychádzala z "potreby" triedy, bolo napríklad stáť po zvonení nenápadne za dverami a sledovať, kedy ide vyučujúci. Bolo pritom potrebné mať dobrý zrak a zvonivý hlas. Veď celý úspech a poriadok v triede stál iba na vás. Vy ste mali iba urobiť jediné – vidieť a zakričať: „Už ide!“ Tí, čo sme neraz stáli pri dverách, dobre poznáme ten pocit. Boli sme zodpovední za celú triedu, za pokoj na hodine. Ak sme zlyhali my, zlyhala s nami trieda. Ak náš hlas zaznel neskoro alebo slabo, nielenže učiteľ, nájduc nás nepripravených, nás potrestal, ale aj tí, ktorí potrebovali našu pomoc, nám dali pocítiť našu vinu za spoločnú nepripravenosť. K tejto spomienke som sa vrátil, keď som si prečítal evanjelium Druhej adventnej nedele. Ján Krstiteľ je tým žiakom, Božím mužom, ktorý stojí pri dverách a volá na ostatných. Už ide, pripravte cestu Pánovi! A tí, čo ho počujú, začínajú reagovať na jeho hlas. Rýchlo si dávajú veci do poriadku. Kým príde ten, ktorý bol ohlásený, treba mať všetko pripravené. Jánovo hlásanie však neostáva iba pri slovách, sám dáva príklad, ako tá príprava má vyzerať. Vyznáva svoju neohodnosť: „Ja nie som hoden ani zohnúť sa a rozviazať mu remienok...“ (porov. Mk 1, 7), hľadá pravdu a podľa nej žije: „Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?“ (porov. Mt 11, 3), a prejavuje neprestajný záujem odpovedať mnohým na ich nekonečné otázky o nasmerovaní na Božiu cestu: „Zástupy sa ho pýtali: Čo teda máme robiť?“ (porov. Lk 3, 10 – 14). Keď sa v tomto svetle pozeráme na evanjelium a na náš život, dostávame sa k výzve a otázkam, ktoré by mali zarezonovať v našom vnútri. Ján Krstiteľ pripravoval pre iných cestu k Ježišovi svojím kázaním a príkladom. Táto úloha si žiada aj dnes svojich nasledovníkov. Ustavične sme povolávaní stať sa hlasom, ktorý pripravuje cestu. Ak totiž nezaznie náš hlas, hrozí, že iní, za ktorých sme zodpovední, budú spolu s nami našou vinou nájdení nepripravení, keď príde Pán. Zároveň sa nás dnešné evanjelium akoby pýtalo: Na aký hlas reagujem ja osobne? Robím niečo konkrétne, čo môžem nazvať svojou osobnou prípravou na Kristov príchod?

JOZEF KOZÁK

Slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie: V pondelok 8. decembra slávime prikázaný sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie. Svätá omša bude o 18:00 hodine.

Návšteva chorých v domácnosti: V sákrstii kostola, prosím, zapíšte chorých, ktorí budú navštívení v ich domácnosti, aby mohli prijať sviatosti a pripraviť sa tak na slávenie vianočných sviatkov.

Návšteva chorých bude v piatok 12. decembra od 08:30 hod. Začneme na dolnom konci (smer Báhoň), Polanka, horný koniec (smer Modra) a napokon Malé pole.

Deviatnik „Prístrešie pre Svätú rodinu“: Prosím 9 rodín, aby sa v sákrstii zapísali na pobožnosť s putujúcim obrazom Svätej rodiny. Pobožnosť začína v pondelok 15. decembra.

Zimné kántrové dni: V stredu, piatok a sobotu máme zimné kántrové dni. My budeme sláviť v stredu. Obsah dní: príchod Kristovho kráľovstva do rodín.

Zbierka na charitu: Vyzbierali sme 400 eur. Nech vám Pán odmení vašu štedrosť.

Vtedy jeden z Dvanástich - volal sa Judáš Iškariotský odišiel k veľkňazom a vyzvedal sa: „Čo mi dáte a ja vám ho vydám?“ Oni mu určili tridsať strieborných (Mt 26, 14-15).

„Ak chcete, môžem siahnuť do šanónu a to sa budete čudovať, akí sú tí vaši farári!“ dal mi kedysi na Bartolomejskej ulici takúto ponuku vyšetrujúci eštabák. To nemusíte. Veď ste hovorili, že ste miništrovali a poznáte Písmo. Takže viete, ako a kde nabral Ježiš apoštolov. Mal medzi nimi Petra, ktorý ho zaprel, Judáša, ktorý ho zradil. Tak to bolo vtedy, tak to bolo vo všetkých storočiach a tak je to dodnes.“ Nemá zmysel obhajovať neobhájiteľné ani zapierať, čo je verejným tajomstvom.

Pane,

my tiež patríme medzi tvojich učeníkov. Roky s tebou chodíme, načúvame tvojim slovám, zhovárime sa s tebou a sme si sami sebou istí. Neveríme, že by sme ťa dokázali zaprieť, alebo dokonca predať za mizerných tridsať strieborných. Radi si nahovárame, že sme v tom súčasnom svete elitou. Ale to už smrdí pýchou a pýcha predchádza pád. Pane, nedopušť, aby ťa zradili.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Spovedanie v okolitých farnostiach: Viacerí kňazi budú vysluhovať sviatosť zmierenia v okolí takto:

sobota 13.12. 15:00 - 17:00 Častá
nedeľa 14.12. 14:00 - 16:00 Budmerice

Sväté omše v týždni po Druhej adventnej nedeli - (B)

8.XII. pondelok Nepoškvrnené počatie Panny Márie – Slávnosť
18:00 Za farníkov prikázaný sviatok
Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

9.XII. utorok
17:00 Za ě Jozefa a Pavlínu Halešových a syna Františka

10.XII. streda
17:00 Za ě Jozefa a Annu Horváthových

11.XII. štvrtok
17:00 na úmysel

12.XII. piatok
17:00 Za ě Františka Krchnáka (1. výročie smrti)

13.XII. sobota
08:00 Za ě Rudolfa a Serafinu Kulifajových, dcéru Annu a za ě Rudolfa

Upratovanie kostola č.d. 285 - 324

14.XII. Tretia adventná nedela - (B)
08:00 Za ě Annu Radakovičovú (1. výročie smrti)
Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10:00 Za farníkov
Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

8.XII. pondelok Nepoškvrnené počatie Panny Márie - Slávnosť.
9.XII. utorok Sv. Ján Didack Cuauhlatotzin
10.XII. streda Sv. Eulália, panna a mučenica
11.XII. štvrtok Sv. Damaz I., pápež
12.XII. piatok Panna Mária Quadalupská
13.XII. sobota Sv. Lucia, panna a mučenica

Moje dieťa má tri rôčky

Moje dieťa má tri rôčky. Často vidím, ako sa v mnohých veciach nevhodne správa. Ako mu mám dať pocítiť, že ho milujem napriek jeho chybám? Nechcela by som byť príliš zhovievavá. Môžem dieťaťu povedať: „Lúbim ťa, ale je mi smutno, keď toto robíš“? Všimla som si, že keď mu to poviem, dieťa reaguje plačom, dokonca viac, ako keby dostalo.

Všimnime si niekoľko vecí, ktoré môžu byť dôležité pri hľadaní riešenia tohto problému. Podrobnú odpoveď by bolo možné dať až po individuálnom spoznaní podrobností, s pomocou skúseného pedagóga. Zdá sa, že predovšetkým matka by mala hlbšie preskúmať svoj postoj voči dieťaťu. Ak napomínanie trojročného dieťaťa vyvoláva uňho spontánny plač, treba si položiť otázku:

Prečo dieťa plače? Čo chce povedať svojim plačom? Prečo mu matkine slová spôsobujú takú bolesť, že ju vyjadruje plačom? Plač dieťaťa má symbolický charakter.

Určite nejde o to, aby sme dieťaťu vo všetkom vyhovovali a nevšímali si jeho detské rozmazy. Ale na druhej strane si treba uvedomiť, že dieťa má len tri roky. Matka musí zohľadniť jeho vek, jeho nestálosť, ľahkosť, s akou možno v ňom vzbudiť strach a pocit ohrozenia.

Nemôžeme od trojročného vyžadovať reakciu dospelého človeka, ani hodnotiť jeho správanie v morálnych kategóriách dobra a zla. Matka sa nemá cítiť ohrozená nevhodným správaním dieťaťa. Treba si uvedomiť, že deti prežívajú dlhšie či kratšie obdobia detského vzdoru, ktoré časom pominú. V takýchto obdobiach aj najväčšie detské rozmazy majú svoju vývinovú opodstatnenosť.

Matka, ktorá má dobré emocionálne puto s dieťaťom, nie však majetnícke, sa nemusí namáhať, aby mu pomocou nejakých zvláštnych slov či gest prejavila, že ho má rada aj vtedy, keď ho napomína. Jej láska bude zjavná vo všetkých jej reakciách: v gestách, v objati, v tóne hlasu, v použitých slovách, v pohľade a v tom, ako svojmu dieťaťu pomáha. Lásku k dieťaťu vyjadri predovšetkým v rešpektovaní jeho citov. City dieťaťa, aj trojročného, si vyžadujú, aby boli rešpektované. Dieťa má právo na svoje city, tak isto ako každý dospelý človek. Jeho city majú takú istú hodnotu ako city matky či otca.

Ak sa dieťa správa nevhodným spôsobom, rodičia si ako prví musia položiť otázku: Aká je symbolika tohto správania? Čo tým chce dieťa povedať? Čo tým chce dosiahnuť? Aký je súvis medzi správaním dieťaťa (zvlášť vtedy, keď sa opakuje) a konaním rodičov?

Rodičia sa musia učiť čítať, čo sa skrýva za opakujúcimi sa reakciami a celkovým správaním dieťaťa. Ak je napríklad staršie dieťa veľmi agresívne voči mladšiemu bračkoviu alebo sestričke, vzniká otázka, či matka príliš nepreniesla svoju pozornosť na mladšie dieťa a neodsunula pritom nevedomky staršie trochu bokom. A pritom namiesto odsúvania staršieho dieťaťa nabok môže sa spolu s ním zaujímať o mladšieho súrodenca. Rodičia vytvárajú dobrú výchovnú atmosféru tým, že prejavujú dieťaťu svoje pochopenie a berú do úvahy jeho túžby a potreby. Je to neraz veľmi ťažké, pretože dieťa nedokáže ešte jasne povedať, po čom túži a čo potrebuje.

Keď rodičia tvrdo trestajú dieťa za jeho negatívne reakcie a city, vtedy ich ono zatláča niekam do hĺbky svojho detského podvedomia. Prispôbuje sa sice rodičovským požiadavkám, ale za cenu postláčania svojich emócií. Narastá v ňom predovšetkým strach, že bude odmietnuté. S ním je zase spojený pocit krivdy a absencia pocitu bezpečia.

Dospelí majú voči malému dieťaťu veľkú prevahu a veľmi ľahko ju môžu proti nemu využiť. Preto si aj výchova dieťaťa vyžaduje veľkú emocionálnu ohľaduplnosť, aby sa citmi dospelého nepotlačila krehká emocionálnosť dieťaťa. Jedným z najdôležitejších prejavov tejto ohľaduplnosti je

uvedomenie si vlastných citov. Osoby, ktoré si neuvedomujú vlastné city, môžu ľahko zraniť dieťa svojou emocionálnou prevahou. „Robím to pre dobro dieťaťa“ - takéto slová rodiča sú neraz pokusom uspokojiť svoje zlé svedomie, ktoré tuší dvojznačnosť pedagogických krokov poznačených emocionálnou prevahou.

„Môžem dieťaťu povedať: „Lúbim ťa, ale je mi smutno, keď toto robíš“? Všimla som si, že keď to hovorím, dieťa reaguje plačom, dokonca viac, ako keby dostalo.“ V takejto reakcii svojej matky dieťa cíti emocionálny trest. Matka hovorí dieťaťu: „Je mi smutno“, to znamená: „Trpím, lebo si neposlušný.“ Je to urazenie sa na dieťa kvôli jeho správaniu. Trojročné dieťa nemusí celkom pochopiť, prečo je mama smutná kvôli jeho správaniu, lebo ono nemalo úmysel konať zle. Dieťa na matkin smútok reaguje silnejšie, ako keby dostalo, pretože vymieraný trest je bolestivejší. Zdá sa, že v tomto prípade treba veriť reakcii dieťaťa a vážne sa zamyslieť nad svojím správaním voči nemu.

Matka trojročného dieťaťa si musí uvedomiť, že nie je smutná kvôli jeho neposlušnému správaniu. Má veľa iných, oveľa vážnejších dôvodov, ktoré v nej vyvolávajú smútok, hoci si to ani neuvedomuje. Musí si uvedomiť, že svojím smútkom dieťa zraňuje.

Pri výchove detí rodičia nesmú používať pocit ako trest a odmenu. Je to jedna z najväčších výchovných chýb. Láska k dieťaťu sa musí vyznačovať nezištnosťou, ktorá je nezávislá od správania dieťaťa. Rodičia nemôžu dobre vychovať dieťa, ak budú v ňom vyvolávať strach z odmietnutia.

Aby sme dobre pochopili vzťah medzi dieťaťom a matkou v opísanej situácii, bolo by potrebné poukázať aj na úlohu muža, otca dieťaťa. Vzťah matky voči dieťaťu je zásadným spôsobom závislý od vzájomných vzťahov, aké sú medzi rodičmi. Ak má matka slabé puto s mužom, vtedy môže svoje emocionálne potreby nachádzať výlučne v dieťati. Silné emocionálne puto s mužom a veľký pocit bezpečia, ktorý sa rodí z tohto putu, spôsobuje, že jej vzťah s dieťaťom bude poznačený nielen láskou, obetavosťou a oddanosťou, ale aj citovou slobodou. Matka nemôže žiť v prvom rade pre dieťa. Matka a manželka musí žiť v prvom rade pre svojho manžela. Práve táto láska k mužovi z nej robí dobrú matku. Má sa snažiť, aby do putu s dieťaťom zapájala postupne aj jeho otca. Taktu mu uľahčí nadviazanie hlbokého vzťahu s dieťaťom. Dieťa je plodom hlbkej lásky matky a otca. Môže sa rozvíjať dobre len vtedy, keď má účasť na ich vzájomnej

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

Príbeh na uzdravenie duše

PÁR TOPÁŇOK

Bosý chlapec stál užasnutý pred výkladom s topánkami. Triasol sa od zimy.

Podišla k nemu akási pani.

„Čo tam vidíš také zaujímavé?“ opýtala sa ho.

„Prosím Boha o pár topánok,“ povedal chlapec.

Pani ho vzala za ruku, vošla do obchodu a poprosila predavača, aby jej dal pre chlapca šesť párov ponožiek. Potom ho požiadala o trochu vody a uterák. Pustili ich do zadnej časti obchodu. Tam pani chlapcovi nohy umyla a osušila.

Predavač priniesol ponožky. Pani jeden pár obliekla dieťaťu a potom mu kúpila topánky. Dala mu aj ostatné ponožky.

Pohľadila ho po hlave a povedala: „Teraz je to lepšie, však?“

Chlapča jej stislo ruku, zahľadelo sa na ňu očami plnými slz a opýtalo sa:

„Ty si manželka Pána Boha?“

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

LÁSKA A OČAKÁVANIE

Čítal som o dievčatku, ktorému hovorili, že stromček nosí Ježiško. Keď sa dozvedelo, že ho pripravila mamička, začalo plakať. Povedalo: „Mamička, na budúce Vianoce nechystaj stromček, možno nám ho Ježiško predsa len sám donesie!“

Na čo myslíme pri týchto slovách? Necháme sa vziať do otázky: *Načo klamať deti?* Alebo si oživíme v srdci hlbokú vieru, že za každým dobrým darom je veľké tajomstvo Božej lásky? Ona nám dáva darčeky i stromček a nezáleží na tom, či to robí rukami anjelov či niekoho iného, kto nás miluje. Vždy to dáva Božia láska. Ak to pochopíme, nemusíme nikoho klamať, ani sa nechať klamať. Pravdou ostáva, že je to veľké tajomstvo Božej lásky, ktorá nám všetko pripravuje a dáva aj cez našich najbližších.

Tajomstvo Božej lásky, to je čaro Vianoc. Nesmieme ho stratiť! Inak si zmaterializujeme a pokazíme Vianoce i celý náš život. Krásu a pravdivosť skutočných Vianoc tvorí viera v lásku Boha, ktorý všetko dáva. Ak za všetkým krásnym doma i v prírode objavíme tajomného, milujúceho Boha, ktorý všetko stvoril a dal nám schopnosť tvoriť, tak zakúsime, že žijeme v inom svete. Vo svete, kde je Boh Pánom, kde kraluje a všetko dáva. A to je pravda. Nie to je klam, že nám Ježiško dáva darčeky. Klamom je, že všetko máme bez neho. Najkrutejší omyl človeka je, keď zistí, že sa zo všetkého vytratila Božia láska. Nemožno poprieť: vo svete, kde sa vytráca Boh, vytráca sa láska. A tam, kde niet vzájomnej lásky, niet Boha. Svätý Ján napísal: „*Boha nikto nikdy nevidel; ale keď sa milujeme navzájom, Boh ostáva v nás*“ (i Jn 4,12). A tak každý deň, ak sa milujeme, môžu byť Vianoce. Ak z Vianoc odstránime Boha, ktorý prichádza darovať sám seba a všetko, čo je krásne, prestávame sa mať navzájom radi.

Vianoce robí Vianocami láska človeka k človeku a viera v Kristov príchod.

Skutočný kresťan sa vyznačuje láskou a očakávaním Pánovho príchodu, očakávaním nového života. To sú skutočné Vianoce a skutočný život.

Všetkým vám ich v modlitbe vyprosujem.

Jozef Šuppa SJ „SÝTĚ SRDCE DUCHA“

Rok nad evanjeliom

Pas moje ovce!

Podľa evanjelia je láska podmienkou autority. „Šimon, miluješ ma?“ pýtal sa vzkriesený Pán Petra. Peter počuje, že ho Ježiš volá jeho predošlým otcovským menom Šimon, menom obyčajného človeka. Akoby mu tým pripomínal: Si človek! Pripomína mu tým všetko ľudské - jeho povahu i jeho pád. Pripomína mu však i slávne vyznanie pri Cézarey Filipovej:

„Šimon, syn Jonášov, nezjavili ti to telo a krv...“

Človek ako Peter, ktorý padol tak hlboko, hoci predtým prijal toľko dobrodení, bude vedieť byť pokorný, vďačný za odpustenie, ochotný odpúšťať. Bude vedieť byť oporou slabých. Ale nadovšetko bude mať z hĺbky srdca rád vzkrieseného Pána. Ježiš ho chcel v tom všetkom utvrdiť. Preto sa ho pýta: „Miluješ ma väčšmi ako títo?“ Petrova

odpoveď je teraz už pokorná. Neporovnáva sa s nikým. Odvoláva sa na samotného Ježiša: „Ty vieš...“ A pritom zosmutnie. Možno pri myšlienke na svoj nedávny pád. Ježiš pozná jeho srdce. V odpovedi na opakované otázky sa nevypína, ani sa neprisahá. Takmer bezradne sa znova odvoláva na Ježiša:

„Pane, ty vieš všetko; ty dobre vieš, že ťa mám rád!“ (Jn 21, 15,17)

Svätý Augustín hovorí, že Ježiš sa pýta na to, čo už vie. A pýta sa nielen raz, ale trikrát. Trikrát počuje uistenie Petra a trikrát mu zveruje svoje stádo. Trojnásobné Petrovo vyznanie má možno zodpovedať jeho trojnásobnému zapreniu. „Aby jazyk neslúžil menej láske, než slúžil pri zaprení strachu. Ak strach zaprel Pastiera Ježiša, nech teraz ochota lásky pasie Ježišovo stádo.“

V dialógoch Jeana Guíttona s pápežom Pavlom VI. čítame:

„Treba byť na mieste pápeža, aby sme pochopili, nakoľko krátka veta ‚Miluješ ma väčšmi?‘ je nožom, ktorý preniká až ku spojmom kostí, nervov a špikov. Slovo ‚väčšmi‘ sa stáva súčasne prameňom posily i prameňom utrpenia. Vie vôbec človek, či miluje viac? Je ťarchou byť poznačený na čele i na chrbte pečatou lásky, ktorá nemá mať hraníc. Je bolestné byť mučený neistotou, či milujeme viac. Potechou v tejto úzkosti je možnosť milovať univerzálnou láskou.“

„Miluješ ma väčšmi...?“ Peter na tretiu otázku odložil všetko uisťovanie a odvolal sa už len na Ježiša: „Ty vieš...“ Po týchto slovách bol promovany na prvého pápeža Cirkvi:

„Pas moje baránky! Pas moje ovce!“

Sila tohto poverenia sa týka aj nás. Preklenuje stáročia a pôsobí v Petrovi, ktorý stále žije v Cirkvi a je skalou jednoty a lásky. Dnes sa volá František. Preto sa modlíme s Cirkvou: Najvyšší Pastier, po vzkriesení ti Peter vyznal lásku a ty si mu dal pásť svoje ovce. Ustavične rozmnožuj lásku a horlivosť nášho pápeža.

Iný ťa povedie

„Veru, veru, hovorím ti: Keď si bol mladší, sám si sa opásal a chodil si, kade si chcel. Ale keď zostarneš... iný ťa opáše a povedie...“ (Jn 21,18).

Ako celkom ináč si na začiatku asi predstavoval Peter svoj život ako rybár! Ježiš ho však povolal a zmenil jeho životné plány. Neskôr mal Peter znova svoje predstavy o spolupráci s Majstrom, ale i tie mu Ježiš krok za krokom opravoval. Apoštoli sa hádali, kto z nich bude prvý. Ježiš rozbíjal ich detské sny. Nakoniec povie Petrovi, aký život ho čaká ako prvého apoštola. „Iný ťa opáše a povedie...“

Poznávame sa? Aj my sme mali ilúzie! Mali sme svoje plány. Boh dovolil komusi zamiešať karty. V našom živote sa možno všetko zmenilo. Pán nás často nevedie životom po ceste, ktorú sme si naplánovali a vybrali. Zmení naše predstavy. Je to zlé? Sv. Peter nakoniec neľutoval zmenu svojho života. Pochopil ju a prijal.

„Iný ťa povedie, kam sa ti nebude chcieť...“ A naozaj, od zoslania Ducha Svätého bol Peter vedený, kam nechcel. Najprv do väzenia v Jeruzaleme. Potom do Samárie. Neskôr do domu pohana Cornélia v Cézarey. Nakoniec do Ríma. A celkom na záver na vrchol Vatikánu, kde vydal posledné svedectvo života a smrti, aby sa znova a navždy stretol so vzkrieseným Pánom.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku